

Dëbimi dhe shpëtimi janë të lidhura me rrugët, jo me burrat

Dëbimi dhe shpëtimi janë të lidhura me rrugët, jo me burrat

Termi “çon” që përdoret në shëmbëlltyrën e shtigjeve paraqet funksionin që udha kryen, domethënë, të çojë në një fatin e atij që hyn nëpërmjet derës.

Përdhosja është fati i mënyrës së gjerë, dhe shpëtimi është destinacioni i rrugës së ngushtë.

Siç janë shtigjet që kanë fatin (shpëtimin dhe humbjen), nëpërmjet shëmbëlltyrës Jezusi përjashton çdo koncept fati, determinizmi ose fatalizmi kur bëhet fjalë për të ardhmen e njerëzve.

Pas analizimit të shëmbëlltyrës së dy dyerve dhe të dy shtigjeve, lexuesi do të jetë në gjendje të tregojë nëse Perëndia paracaktoi disa njerëz për shpëtim dhe pjesa tjetër për të mallkuar përjetësisht.

“Hyni nëpër portë të ngushtë; sepse e gjërë është dera dhe e gjerë është udha që çon në shkatërrim dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të, Dhe sepse porta është e ngushtë dhe mënyra që të çon në jetë është e ngushtë, KA pak njerëz që e gjejnë atë “(MT 7:13 -14).

Kur ai shpalli mbretërinë e qiejve në Predikimin në Mal, Jezui i udhëzoi dëgjuesit e tij për të ‘hyni nëpër derë të ngushtë’ “Hyni nga dera e ngushtë” (Mt 7:13).

Jezusi është porta e ngushtë përmes të cilit ishin të drejtët

për të shkuar, sepse ai ka thënë:

“Unë Jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet, dhe shkoj në dhe jashtë, dhe të gjejë kullotë” (Gjoni 10: 9).

Psalmi 118 është mesianik dhe paraqet Krishtin si dera e të drejtëve, pasi Ai është themeli, gurthemeli, shërbëtori plagosur, Dera e djathtë e Shumë të Lartit, drita që erdhi në botë, i Bekuar i cili vjen në emër të Zotit dhe sakrificës “Kjo është porta e Zotit, përmes të cilit drejtët do të kalojnë” (Ps 118: 15 -27).

Por pse është e nevojshme të hyni përmes Krishtit? Si të hyni nga Krishti?

Jezui paraqiti tre arsye pse është e domosdoshme të hysh nëpër derën e ngushtë:

“... sepse e gjërë është dera dhe e hapur është udha që të çon në shkatërrim, dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të” (MT 07:13).

- Dera është e gjerë;
- Ofron qasje në rrugën e humbjes;
- Shumë njerëz hyjnë në të.

Identifikimi i derës së gjerë

A shëmbëlltë ka vetëm dy dyer dhe, në lidhje me derë, Jezusi paraqitet si dera e ngushtë “Përpiquni të hyni nëpër derë të ngushtë, sepse unë po ju them se shumë do të kërkojnë të hyjnë dhe nuk do të jetë në gjendje” (Luka 13:24 -25 (Gjoni 10: 9).

Bibla nuk përmban një përkufizim të qartë të derës të madhe, por me anë të Krishtit, që është porta e ngushtë, ju mund të përcaktojë se çfarë është, ose që është porta e gjerë.

Ka disa koncepte që kanë disa kandidatë për të mbushur 'pozicionin' derë të gjerë, megjithatë, ne duhet të marrë parasysh se ka një pozicion të drejtë në mes figurën e portës të gjerë dhe figurën e derë të ngushtë, kështu që ka kërkesa të jenë të kënaqur në mënyrë që një 'kandidat' tek dera e gjerë të përshtatet në mënyrë të përkryer në figurë.

Nëse dera e ngushtë, e cila është Krishti, është një njeri, rrjedh që shifra e derës së gjerë duhet t'i referohet një njeriu.

Nëse dera e ngushtë është kreu i një brezi të ri, dera e gjerë duhet t'i referohet edhe kreut të një brezi.

Shumë tregojnë djallin për pozitën e derës të gjerë, megjithatë, ai është një engjëll i rënë (jo një njeri), dhe se si ajo nuk mund të sjellë ekzistencën e qenieve si ai, kështu që nuk mund të jetë kreu i një brezi.

Djalli nuk përshtatet në pozicionin e duhur midis figurave të portave të gjera dhe portës së ngushtë (Luka 20:35 -36).

Sin, nga ana tjetër, tregon për një gjendje në të cilën njeriu është subjekt, dmth, të larguar nga Perëndia, kështu që nuk është një qenie, ka një engjëll, as njeri.

Mëkati nuk futet në zyrën e derës së gjerë dhe mëkati është i pamundur të marrë pozitën e kokës së një brezi (59: 2).

Institucionet njerëzore gjithashtu tregohen shpesh si një portë e gjerë, por një institucion përbëhet nga disa burra të mbledhur rreth një qëllimi.

Është vetëm një grup njerëzish, kështu që nuk përputhet me figurën e derës së gjerë.

Bota nuk është derë e gjerë, si në botë, Bibla thotë e njerëzve të tjetërsuar të Perëndisë që rregullohen nga pasionet e tij, lakmia e mishit, lakmia e syve dhe krenaria e jetës (Efesianëve 2: 2; Cl 2 : 8).

Prandaj, nuk mund ta konsiderojmë se dera e gjerë është djalli, mëkati, bota ose një institucion fetar.

Mbetet për ne të mendojmë se nëse dera e ngushtë është një burrë, dera e gjerë duhet të jetë domosdoshmërisht një burrë.

Ndërsa Krishti, dera e ngushtë, erdhi në botë pa mëkat, kandidati në derën e gjerë duhet gjithashtu të jetë një njeri që erdhi në botë pa mëkat.

Ndërsa Krishti është kreu i një brezi të ri të njerëzve shpirtërorë, dera e gjerë i referohet kreut të një brezi burri.

I vetmi njeri që i përshtatet figurës së derës së gjerë është Adami, sepse ai erdhi në botë pa mëkat dhe është kreu i një brezi njerëzish.

Si mund të jetë kjo?

Tani, në Bibël dera është figura që ka kuptime të shumta, megjithatë, shifrat e dyerve që Jezusi të paraqitura në Predikimin në Mal, tha i lindjes, në mënyrë që Adami është e gjerë dera për të cilin të gjithë njerëzit të hyrë në botën.

Të gjithë njerëzit kur vijnë në botë (ata e hapin nënën) linden sipas farës së Adamit.

Të gjithë njerëzit, përveç Krishtit, hynë në botë nëpërmjet Adamit, i cili është porta e gjerë.

Krishti u hodh me anë të Frymës së Shenjtë në barkun e Marisë, domethënë, i përjashtuar nga pasardhja e Plakjes së Ademit.

Duke u futur në botë nga Perëndia, Krishti është Adami i fundit, kreu i një brezi njerëzish shpirtërorë (1 Korintasve 15:45).

Me fjalë të tjera, Adami është lloji dhe Krishti është antiteti. Adam figura dhe Krishti realiteti "... Adami, i cili

është një figurë (figura) e atij që do të vinte (antitet)” (Romakëve 5:14).

Për të qenë subjekt vuajtjet e vdekjes, Krishti kishte për të ardhur në botë si burrat (mish i mëkatit), por ishte pa mëkat (Heb 2: 9).

Sepse u prezantua nga Fryma e Shenjtë në barkun e Marisë, sikur të ishte lindur sipas mishit, do të jetë nën të njëjtin dënim që i ndodhi njerëzimit (Galatasve 4: 4; 1 Gjonit 3: 9).

Tashmë në Eden u bë e ditur se fara do të vinte nga pasardhësit e gruas, duke qenë opozita që nuk do të jetë në mes të dy farës (Zanafilla 3:15).

Vlen të përmendet se kur Krishti krijoi njeriun në Eden (Heb 2:10), Adami u krijua në imazhin dhe ngjashmërinë e Krishtit njeriun, jo në trajtën e Perëndisë së padukshëm dhe lavdinë (Heb 2: 9).

Adami u krijua në imazhin dhe ngjashmërinë e Krishtit, njeriut i cili kishte ardhur në botë, Duke u krijuar në barkun e Marisë (Rom 5:14), domethënë, nuk ngjashmërinë e Krishtit të lavdëruar, Krishti si ky kusht hiqet vetëm pas **“Sa për mua, unë do ta shoh fytyrën tënde me drejtësi; do të ngopem me të ngjashmin tënd, kur të zgjohem”** (Psalmi 17:15).

Dera është e gjerë

Dera është e përcaktuar, sepse të gjithë njerëzit, për të ardhur në botë, duhet të hyjnë detyrimisht nëpërmjet Adamit (1 Korintasve 15:46).

Jezusi e bën të qartë se ka shumë që hyjnë përmes derës së gjerë dhe jo të gjitha, sepse Krishti ishte një përjashtim nga sundimi.

Ndërsa burrat natyrorë u futën në nënën nëpërmjet një farë të prishur, Jezui u hodh në nënën nëpërmjet veprimit mbinatyror të Shpirtit të Shenjtë (Ps 22:10).

Para Adamit nuk kishte asnjë mosbindje, mëkat ose vdekje për njerëzimin.

Me shkeljen e Adamit, mëkati dhe vdekja hynë në botë (1 Korintasve 15:21 -22).

Për shkak të veprës së Ademit të gjithë pasardhësit e tij së bashku janë larguar nga Perëndia (Ps 53: 3).

Bibla është e qartë kur tregon se të gjithë njerëzit së bashku kanë devijuar, të tjetërsuar nga Perëndia.

Si u mundën që burrat të largohen së bashku nga Perëndia?

Dhe ishte një ngjarje e vetme në të cilën të gjithë njerëzit 'u mblodhën' së bashku.

Me interpretim (Heb 7: 2), në Eden të gjithë njerëzit u mblodhën së bashku në 'kofshën' e Adamit (He 7:10).

Kur Ai shkelë, të gjithë u bënë shkelës.

Kur Adami u bë i papastër, ndoftoi të gjitha linjat e tij të lindjes, sepse nga papastërtia është ndyrësia (Ps 53: 3).

Kur njerëzit u larguan nga Perëndia?

U tjetërsuan nga Perëndia në Eden.

Kthehu në Eden u zhdukën njeriun devotshëm dhe të gjithë pasardhësit e tij u bë e ndyrë "zhdukur nga dheu, njeriut të devotshëm, dhe se në mesin e njerëzve që është e drejtë; të tërë rrinë në pritë për të derdhur gjak; secili gjuan vëllanë e vet me rrjetën "(Mk 7: 2).

Është për shkak të shkeljes në Eden se njerëzit janë larguar nga Perëndia nga nëna, lindin nga një farë e korruptueshme,

pasardhës i Adamit.

Për pasojë, ata ecin duke u endur që kur kanë lindur, sepse janë në një rrugë që i çon në humbje (Ps 58: 3).

Rruga e humbjes

Pas hapjes së nënës (që do të lindë), që do të thotë 'të hysh nga dera e gjerë', njeriu ndjek një rrugë specifike të lidhur me humbjen.

Shëmbëlltyra tregon se figura e rrugës është funksionale, sepse tregon se rruga drejton, domethënë, ai i drejton të gjithë njerëzit që janë në të në një vend të vetëm: humbje.

Gjithashtu, shëmbëlltyra tregon se rruga e ngushtë i udhëheq të gjithë njerëzit që janë në të, domethënë, rruga e ngushtë ka një vend të veçantë si destinacioni i tij: shpëtimi (Mk 7: 13-14).

Termi "çon" që përdoret në shëmbëlltyrën e shtigjeve paraqet funksionin që rruga e kryen, domethënë, të çojë në një destinacion për ata që hyjnë nëpër dyer.

Dështimi është fati i mënyrës së gjerë, dhe shpëtimi është fati i rrugës së ngushtë.

Cilat janë rrugët që kanë destinacione (shpëtimi dhe dënimi), përmes shëmbëlltyrën që Jezusi përjashton çdo konceptit të fatit, determinizmit apo fatalizmi kur e ardhmja e njerëzve.

Termi 'udhëheq' dëshmi për funksionin e shtegut, dhe asgjë më shumë.

Rruga çon në një destinacion specifik dhe të caktuar.

Për shembull: humbja është destinacioni i rrugës së gjërë, dhe jeta është destinacioni i rrugës së ngushtë.

Tani shëmbëlltyra nuk paraqet shpëtim ose humbje të lidhur me njerëzit, por shpëtimi dhe humbja tregohen të jenë të lidhura me mënyrat.

Askush nuk vjen te Perëndia, përveçse nëpërmjet Krishtit, sepse ai është rruga që e çon njeriun në jetë.

Po ashtu askush nuk shkon në humbje, por në rrugën e gjërë, që çon në humbje. Ndërsa hebrenjtë dhe grekët kishin një pikëpamje fataliste dhe deterministe të botës, Jezui demonstroi se doktrina e tij nuk ndjek konceptimin e njerëzimit.

Jezusi nuk paraqet shpëtim ose humbje me fatin e njerëzve, por më tepër si fati i rrugëve, kështu që ungjilli nuk i ndjek bazat e rrymave filozofike si fatalizmi dhe determinizmi.

Pse është e nevojshme të tregohet kjo veçori e mënyrave?

Për të çmitizojmë disa koncepte, si në disa civilizimeve të lashta, si grekët, botës dhe ngjarjet e saj të përditshme janë qeverisur nga një varg të ngjarjeve të pashmangshme dhe të paracaktuar nga një mënyrë të caktuar kozmike apo hyjnisë.

Një doktrinë e tillë pohon se të gjitha ngjarjet ndodhin sipas një fati fiks dhe të paepur, pa të cilin burrat nuk mund t'i kontrollojnë ose ndikojnë.

Në mitologjinë greke kanë qenë fatet, tri motrat të cilët, përmes Wheel of Fortune, përcaktuar fatin e dy perëndive, si qenie njerëzore, kështu që destinacioni i paraqitur zotat, të cilët nga ana e tij duhet të jepete dorëheqje nëse ju do, sina, barrë.

Në kulturën greko-romake, ne kemi fatalizëm qeverisës romake dhe stoicizëm greke, e cila më në fund ndikuar diktatin doktrinën e krishterë të Providencës Hyjnore.

Providence Divine bë një mendim teologjik i cili i jep plotfuqishmërinë e kontrollit absolut të Zotit mbi të gjitha

ngjarjet në jetën e njerëzve dhe në historinë e njerëzimit.

Një konceptim i tillë pohon se Perëndia ka vendosur dhe paracaktuar të gjitha ngjarjet dhe asgjë nuk ndodh pa lejen e Perëndisë.

Një tjetër aktual filozofik, determinizëm, pohon se çdo ngjarje (përfshirë edhe mendoren) shpjegohet nga marrëdhëniet shkakësore (shkaku dhe efekti).

Në mendimet e Biblës të tilla, qoftë mitologjike ose filozofike, jo resonate si 'target' është paraqitur vetëm dhe në mënyrë specifike për vendndodhjen që do të vijë pas të ecin një rrugë.

Në Bibël termi 'fati' përdoret në kuptimin e vendit, por nuk përfshin idenë e paralajmërimit.

"Si treqind mburoja prej Ari të rrahur; treqind për çdo Shell ciklet e synuara prej Ari, dhe do t'i vënë në Solomon Grove shtëpinë e Libanit" (2 Kronikave 9:16).

Kur ne lexojmë: *"Dhe unë ju caktoj mbretërinë ashtu si Ati më ka caktuar"* (Luka 22:29), nuk ka asgjë në determinizëm filozofike apo kuptim mitologjik para Jezui tregoi se, ashtu si Perëndia e ka rezervuar mbretëria për Birin e tij, është e sigurt se mbretëria i përket atyre që besojnë, sepse ata do të trashëgojnë me Krishtin gjithçka.

Tani të dy ajetet e mësipërme kanë të njëjtin parim: ashtu si ari është përgatitur në funksion shell, mbretëria ishte i përgatitur për ata që besojnë në Krishtin.

Kjo nuk do të thotë se disa njerëz ishin të destinuar për mbretërinë dhe jo një tjetër, para se mbretëria të ishte e përgatitur për ata që besonin.

Gabimi i disa është një funksion i gjuhës, si nuk arrijnë të marrin në konsideratë se, në lashtësi, gjërat janë përcaktuar nga funksioni i tyre, dobia *"Të gjitha gjërat janë të"*

përcaktuara nga funksionet e tyre” (Aristoteli, Politics).
Përkthim Nestor Silveira Në këtë punim,

Kur ne lexojmë: “Sepse Perëndia nuk na ka caktuar për zemërim, por për të marrë shpëtimin me anë të Zotit tonë Jezu Krisht” (1 Thesalonikasve 5: 9), ne duhet të konsiderojmë se apostulli paraqet figurën e shteg të ngushtë, ‘nga Zotin tonë Jezu Krisht ‘.

Në ajetin në koment, termi ‘destinar’ nuk u përdor në kuptimin e preordenarit, por në kuptimin e rezervimit.

Si apostulli po merret me të krishterët dhe duke sjellë kujtimet e tyre për gjendjen aktuale në Krishtin, bij të dritës (1 Sel 5: 5), rekomandon që duhet të mbetet vigjilent dhe të matur (1 Thesalonikasve 5: 7), janë Veshje-fuqi e Perëndisë, që është ungjilli (1 Thesalonikasve 5: 8).

Tani për tani, të ndryshme nga kohën që ata ishin në errësirë □□dhe ishin bij të zemërimit, të krishterët, për shkak të mënyrës që të çon në jetë (Jezu Krishti Zoti ynë), të marra, shpëtim të fituara.

Kjo është, apostulli nuk thotë se të krishterët ishin të paracaktuar për shpëtim para, për të qenë në rrugë të ngushtë, objektivi tani është shpëtimi, ndryshe nga rruga e gjerë, e cila është zemërimi.

Cila është funksioni i një rruge? Shkoni në një vend, që është, destinacioni i duhur.

Vendi është i lidhur me rrugën pa ndonjë konotacion të ‘paracaktimit’, ‘parashikimit’, ‘paragjykimit’.

Fati i rrugës lidhur me porta të gjerë është shkatërrimi, si dhe fati i Presidente Dutra Highway është Rio de Janeiro për të që vjen nga.

Duhet të mendojmë se Zoti Jezus afirmoi se ai që ka fatin është mënyra kur ai i nxit njerëzit që ata porfiadas të hyjnë

nga dera e ngushtë.

Kështu, Jezui tregon se udhëtar nuk është i paracaktuar, i paracaktuar, etj., Në humbje, por është mënyra që ai jep në një vend të humbjes.

ballafaquar me paralajmërimin e Krishtit duket se udhëtari mund të ndryshojë mënyrën, ashtu si është e mundur për dikë që është në São Paulo në rrugën për në Rio de Janeiro nga Presidente Dutra Highway Merrni autostradën Raposo Tavares lidhur për shtetin e Paraná .

“Hyni në portë të ngushtë; sepse e gjërë është dera dhe e gjerë është udha që çon në shkatërrim dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të “(Mat 7:13);

“Por mjerë ju, o skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse mbyllni njerëzve mbretërinë e qiejve Dhe as ju dhe as të hyjë në të le të shkojë që po vijnë!” (Mt 23:13);

“Unë Jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet, do të hyjë, do të dalë dhe do të gjejë kullotë” (Gjoni 10: 9);

Dera është e gjërë, sepse shumë hyjnë përmes Adamit dhe rruga është e gjërë, sepse të gjitha ato që lindin nga Adami çohen në humbje. Jezui e lidhi humbjen në rrugë, jo tek njerëzit.

Nëpërmjet shëmbëlltyrës është e qartë se fati lidhet me rrugën.

Rruga dhe destinacioni janë të fiksuara dhe rimorkio, megjithatë, njeriu është i lidhur me (lindjen), që do të thotë ju mund të lënë në mënyrë që ju jeni në dhe të shkojë në tjetrën.

Rruga është e gjërë

Dera është e gjërë, sepse të gjithë njerëzit, përveç Krishtit, hyjnë përmes Adamit dhe rruga është e gjërë, sepse shumë njerëz janë çuar në humbje.

Në shëmbëlltyrën e të dy mënyrave Jezui lidhi humbjen në rrugë, jo me njerëzit.

Nëpërmjet një leximi të vëmendshëm të shëmbëlltyrës është e qartë se fati lidhet me rrugën.

Njeriu lind për herë të parë sipas mishit, gjakut dhe vullnetit të njeriut, dmth. I lindur në derën e gjerë.

Nuk ishte Perëndia që vendosur se njeriu u gjenerua në mëkat para kur Adami nuk iu bind, nënshtruar gjendjen e larguar nga Perëndia (mëkatin) dhe zvarritur të gjithë pasardhësit e tyre për të njëjtën gjendje.

Porta e gjerë u ngrit në Adamin, i cili mëkatoi dhe shiti të gjithë pasardhësit e tij në mëkat, që kur të vijë në botë, askush nuk është i pastruar nga mëkati.

Hyrja e njerëzve në botë nga dera gjerë ishte i lidhur me prindin e parë të njerëzimit, si i lindur nga mishi është mjeti i vetëm i njeriut të hyrë në botën [“Ati yt i parë ka mëkatuar dhe përkthyesit tu kanë ngritur krye kundër meje”](#) (Is 43 : 27, 6: 7).

Me qëllim që të hyjnë përmes derës së gjerë, njeriu nuk zgjedh zgjedhjen, ashtu si pasardhësit (fëmijët) e skllevërve nuk zgjedhin gjendjen sociale kur e panë botën.

Kjo është, askush që hyn nëpër derën e gjerë nuk zgjodhi të hyjë në të.

Shifra është e plotë në vetvete, sepse rrugët kanë një fatin të caktuar dhe të pandryshueshëm, por burrat nuk janë të

lidhur me një fat, qoftë humbje apo shpëtim.

Në baza ditore, nëse një njeri dëshiron të arrijë një destinacion, ai domosdoshmërisht duhet të zgjedhë se cilën rrugë duhet të marrë, meqë fati është i lidhur me rrugën.

Nëse një udhëtar do të largohet nga São Paulo për në Rio de Janeiro, ai do të duhet të kalojë në autostradën Presidente Dutra.

Nëpërmjet shëmbëlltyrës së dy mënyrave është e qartë se Perëndia nuk i paracaktoi askujt shpëtimin të përjetshëm ose dënimit të përjetshëm.

Kur një njeri i ri vjen në botë, ai domosdoshmërisht hyn nëpër derën e gjerë dhe do të jetë në një rrugë të gjerë që e çon në humbje.

Askush që hyn në botë nga Adami, nuk është i paracaktuar për humbje, sepse është rruga që çon në humbje.

Rruga e gjërë ka një destinacion, domethënë është bashkëngjitur në një vend.

Vendi që bën rruga e gjerë është humbje, ndryshe nga rruga e ngushtë që çon në shpëtim.

Ngjashëm, askush që hyn nëpërmjet Ademit nuk është i paracaktuar për shpëtim, pasi pasi ka hyrë në botën përmes portave të gjera, ai është në një rrugë të gjerë që e çon në humbje.

Ideja se ka njerëz që e shohin botën paracaktuar për shpëtim nuk arrin të marrin në konsideratë se të gjitha janë formuar në paudhësi dhe ngjizur në mëkat, kështu që janë të lindur në rrugën mëkatore dhe të tmerrshëm.

Tani, nëse ka paracaktim për shpëtim, individi i paracaktuar nuk do të vijë domosdoshmërisht në botë nëpërmjet Adamit.

Duhet të hyjë në një derë tjetër, përveç Krishtit ose Ademit, por një derë e tillë nuk ekziston.

Për të hyrë nga Krishti, së pari njeriu duhet të vijë nga Adami, dhe pas hyrjes nga Adami, vetëm një mund të hyjë në mbretërinë e qiejve duke bërë punë që tejkalon ajo e skribëve dhe e farisenjve, besojnë në Krishtin, që është, lindur përsëri (Mateu 5:20, Gjoni 3: 3 dhe Gjoni 6:29).

Kush është i lindur vetëm një herë mbetet në mënyrë të gjerë, i cili është lindur përsëri, që është, për herë të dytë nga rruga e humbjes dhe kalon në rrugën që të çon në shpëtim, që është Krishti.

shpëtimi dhe dënimi nuk janë paracaktuar destinacionet për njerëzit para se ata kanë lindur, megjithatë, shpëtimi dhe dënimi janë të lidhura me mënyrën se si njerëzit e shkelni pas vijën nëpër dyert.

Njerëzit shkojnë në derë njëra pas tjetrës dhe në radhët e mëposhtme: së pari dera e gjerë, pastaj e ngushtë. Nëse hyni përmes Adamit, do të jeni në një rrugë të humbjes, nëse jeni nga Krishti, në një rrugë shpëtimi.

Shumë hyjnë nëpër derën e gjerë

Kur njerëzit lindin ata janë në një rrugë të humbjes (përveç Krishtit), por atyre u jepet mundësia të hyjnë nëpër derë të ngushtë.

Të gjithë njerëzit të hyjë nga porta të gjerë dhe për të marrë shpëtimin, ata duhet të hyjnë nëpër një derë, në mënyrë që për të arritur jetën e përjetshme, njerëzit duhet të kalojnë nëpër dy dyer, dmth dy lindjeve.

Siç u tha tashmë, objektivi i një rrugë është e pandryshueshme, që është, në qoftë se ka një lloj fatalizmi

apo determinizmit shprehur në krishterim, ajo qëndron vetëm në rrugë, kurrë në udhëtarët.

Të gjithë njerëzit hyjnë në këtë botë nëpërmjet Adamit dhe asnjë prej tyre nuk është i paracaktuar për shpëtim.

Ajo që tregon Bibla është se të gjithë ata që hyjnë përmes Adamit ecin në një rrugë të gjerë që i çon në humbje.

Të dy rrugët janë të lidhura me vende të veçanta (destinacione) dhe të pandryshueshme.

Si shkatërrimit (vend i destinacionit) është i lidhur me rrugë të gjerë, dhe jo si për njerëzit, Jezui bën një ftesë solemne, e vërtetë dhe e vërtetë për të gjithë njerëzit e lindur prej Adamit: [“Hyni nga dera e ngushtë”](#) (MT 7:13) .

Kjo ftesë tregon se është e mundur për të ndryshuar mënyrën e destinuar për shkatërrim për mënyrë të re dhe të gjallë, fati i të cilit është jeta e përjetshme.

Dera e gjerë është një figurë natyrale e lindjes dhe dera e ngushtë e lindjes së re.

Porta e gjerë e botës sjell shpirtin të gjallë dhe porta e ngushtë prapa shpirtit.

Lindja e re tregon për një brez të ri nga pasardhësit pakalbshëm (Fjala e Perëndisë), përveç lindjes natyrale, e cila rezulton nga një farë që prishet (1 Pjetrit 1:23).

Në këtë shëmbëllturi, dera është e njëjtë si lindja, në mënyrë që të gjithë ata që kanë lindur nga Adami, janë prej mishi dhe të ndjekin një rrugë që të çon në shkatërrim.

Përsëri, të gjithë ata që vijnë nëpërmjet Krishtit, janë të lindur përsëri, janë në një mënyrë të ngushtë që i çon te Perëndia.

Jezusi tha: “Unë jam dera”. “Unë jam rruga”! Së pari, njeriu

hyn në këtë botë nëpërmjet Adamit, atëherë është e nevojshme të hyni përmes Krishtit, duke u lindur përsëri nga uji dhe Shpirti.

Krishti është rruga që e çon njeriun te Perëndia.

Krishti është rruga që ka shpëtim si fat.

Kushdo që hyn nëpërmjet Tij, është në rrugën që e çon vetëm dhe posaçërisht te Perëndia.

Rruga është e ngushtë, sepse disa hyjnë me anë të Krishtit dhe rruga është e gjerë, sepse shumë prej tyre hyjnë në të.

Nuk është sjellje, moralitet apo karakter që kualifikon gjerësinë e rrugës, por shumën e qasjes.

Ndryshimi i rrugës

Si të largohesh nga rruga e gjerë dhe të hysh në rrugën e ngushtë?

Për një nuk ka rilindur, ju duhet së pari të marrë kryqin e vet dhe nuk vjen pas Krishtit, që është, për të lindur përsëri ju duhet së pari të vdisni (Kolosianëve 3: 3).

Nuk die është e pamundur për të lindur sërish “Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin, dhe unë nuk jetoj, po Krishti rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në mish, e jetoj atë në Birin e besimit të Perëndisë, të cilën unë e deshi dhe dha veten për mua “(Gal 2:20, Rom 6: 6).

Është e qartë se në mesin e atyre që kanë lindur prej Adamit askush nuk është paracaktuar për shpëtim, pasi ai nuk ka rilindur, nuk do të hyjë në mbretërinë e qiejve.

Dhe kush hyn në qiell është krijesë e re, sepse e vjetër gjeneruar në Adamin është kryqëzua dhe vdiq, Duke treguar se

është e pamundur për ata të krijuara në Adamin trashëguar shpëtimin.

Nëse ndonjëri nga pasardhësit e Ademit ishte i paracaktuar për shpëtim, ai nuk do të kishte nevojë të vdiste me Krishtin.

Por nëse është e nevojshme të vdesësh me Krishtin, me sa duket askush nuk është i paracaktuar për shpëtim.

Po të kishte paracaktim për shpëtim, është e sigurt se njeriu nuk do të nënshtrohet vdekjes, as fizike as vdekje me Krishtin.

Njeriu i cili trashëgon shpëtim nuk është e njëjta që erdhi në botë si njeriu që erdhi në botë vetëm përgjuar argjila, brumë, megjithatë, është dhënë një zemër të re dhe një shpirt të ri.

Kur njeriu vdes me Krishtin, ena e çnderimit është thyer dhe bënë një enë të re nderi të së njëjtës masë.

Kjo është një veçori e cila është e pamundur për njeriun të krijuara Adami ishte paracaktuar për shpëtim, për një lindje e re është e nevojshme, një krijesë e re, një njeri i ri i familjes, një zemër të re dhe një shpirt të ri [“A nuk ka vallë fuqi poçari pushtet mbi argjilën, për të bërë të njëjtën anije një enë për nder dhe një tjetër për turp? ”](#) (Rom 9, 21).

Man mund të marrin dy kushte: i humbur, për kur ajo lindi sipas mishit është njeriu natyror, krijesë e vjetër, plak, vetë i vjetër, i mishë, i terrenit, etj, dhe: shpëtoi, sepse kur ai është i lindur përsëri, kryqëzuan natyrën e vjetër dhe u krijuan edhe një herë në drejtësinë dhe shenjtërinë e vërtetë.

Në qoftë se krijesë i vjetër u kryqëzua dhe vdes e sigurt është se ky individ nuk është paracaktuar për shpëtim.

Po e përsëris, nëse njeriu ishte i paracaktuar për shpëtim, nuk do të ishte e nevojshme të vdisje për të lindur një njeri të ri.

Njeriu i ri është krijuar në drejtësinë dhe shenjtërinë, të ndryshëm nga njeriu i vjetër që është gjeneruar në paudhësi, dhe në mëkat (Psalmi 51: 5).

Njeriu i ri ka një zemër të re dhe një frymë të re, kështu që ai nuk ka lidhje me plakun që trashëgoi një zemër prej guri.

Plaku nuk ishte i paracaktuar për shpëtim, sepse është e nevojshme për të gjithë ata që janë të shpëtuar për të kryqëzuar natyrën e vjetër me dëshirat e tyre (Gal 5:24).

Ideja se Perëndia ka paracaktuar disa njerëz për shpëtimin dhe të tjerët për dënim të përjetshëm para se të vinte në botë nuk është në përputhje me pozicionimin e Biblës sikur të ishte, burrat e gjeneruara nga Adami paracaktuar për shpëtim nuk do të duhej të kryqëzohej,

“Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin dhe unë nuk jetojnë më, po Krishti rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në mish, e jetoj atë të Birit të Besimit të Perëndisë, që më deshi dhe dha veten madje edhe nga unë “(Gal. 2:20).

Për shkak se kryqëzimi me Krishtin është i domosdoshëm, sigurisht që nuk ka paracaktim të individëve për shpëtim.

Meqë është e domosdoshme të vdesësh dhe të rilindësh, sigurisht njeriu nuk shpëtohet pa lindur sipas mishit dhe gjakut (Gjoni 1:12 -13).

Parashtrimi që paraqet Bibla është që të jetë fëmijë me anë të adoptimit, ndryshon shumë nga ideja e paracaktimit për shpëtim (Ef. 1: 5).

Çfarë do të thotë të paracaktohet për një fëmijë me anë të adoptimit? Që kushdo që hyn dhe që qëndron në Krishtin nuk do të ketë tjetër fat, ai do të jetë një nga bijtë e Perëndisë (Romakëve 8:29).

Të gjithë ata që hynin pranë derës së ngushtë, që është Krishti, e njohin Perëndinë, ose më mirë, i njohnin Atij (Duke

e ditur të bëheshin një trup, miqësi e ngushtë).

Sepse Krishti u ngrit në pozitën e parëlinduri në mes të shumë vëllezërve pasi vdesin dhe të ringjallej (pasi ajo u prezantua në botë Duke qenë i vetëmlinduri Bir i Perëndisë), të gjithë ata që erdhën nga Krishti ishin paracaktuar për të qenë bij të Perëndisë,

“Për ata që e njihnin atë para se të paracaktuar gjithashtu të jenë të ngjashëm me shëmbëlltyrën e Birit të tij, në mënyrë që ai të jetë i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve” (ROM 8:29).

Pa kishën, as kuvendin e të parëlindurit, nuk do të ishte sikur Jezusi të ishte i parëlinduri midis shumë vëllezërve.

Varësisht nga qëllimi për të bërë Krishtit i shquar në të gjitha, Zoti ka krijuar një kategori të re të njerëzve si Krishti, Ai duke qenë kreu.

Që të parëlindurit të jenë të shquar, ka nevojë për vëllezër të ngjashëm me Të në çdo gjë. Ndërmjet sublime, Krishti është shumë sublime.

Ajo është në këtë kuptim që Perëndia ka paracaktuar ata që e njihnin Krishtin për të qenë fëmijë për adoptim, subjekt të ndryshme të idesë paracaktimit për shpëtim (Efesianëve 1: 5).

Sa herë që apostulli Pavël e trajton çështjen e paracaktimit, e bën në lidhje me birërisë hyjnore, në mënyrë që kushdo që hyn nga Krishti, pashmangshmërisht të jetë i biri i Perëndisë.

Nuk ka asnjë tjetër fat apo destinacion për ata që hyjnë nëpërmjet Krishtit: ata janë fëmijë me anë të adoptimit, prandaj, të shenjtë dhe të paqortueshëm.

A keqlexim e Shkrimit që mbikëqyr faktin se shpëtimi nuk është e njëjtë si birërisë hyjnore do të çojë lexuesin të marrin në konsideratë se paracaktimi termi zbatohet për shpëtimin dhe mallkim, megjithatë, gabim ndodh mund të arrijë shpëtimin pa

megjithatë për të arritur gjendjen e Krishtit, një kusht i veçantë për ata që përbëjnë trupin e Krishtit: kishën.

Njerëzit e shpëtuar në mijëvjeçarin nuk do të jenë pjesë e kishës, nuk do të jenë fëmijë me anë të adoptimit dhe nuk do të jenë si Krishti.

Bibla tregon se përveç duke u ruajtur nga dënimi i themeluar në Adamin, duke qenë trupi i Krishtit, atyre që besojnë arritur pozitën si Krishti, bij të Perëndisë, Kuvendi i pjesëmarrësve të parëlindurit, për ta bërë Krishtin të të parardhësit dhe të kenë përparësi mes shumë vëllezërve.

Gjendja e pjesëve të trupit të Krishtit në plotësinë e kohës (Galatasve 4: 4), kisha, është plotësisht e dallueshme nga të shpëtuarit në raste të tjera.

Dallimi i madh është në çështjen e anëtarësimit. Ndërsa ata që shpëtohen pavarësisht nga kisha numërohen si fëmijë të Izraelit, të krishterët numërohen si fëmijë të Perëndisë, sepse siç është Krishti, të krishterët do ta shohin Atë dhe do të jenë si Ai.

a Për shkak të kësaj gjendje, domethënë: të Krishtit, do t'u jepet të gjykojmë engjëj autonomisë Kisha (1 Korintasve 6: 2 -3).

Bilanci midis shifrave

Ekziston ekuilibri ndërmjet elementeve që përbëjnë figurat e dy dyerve dhe të dy shtigjeve.

Për shembull: sikurse edhe Krishti është kreu i një brezi të burrave shpirtërore (shërbëtorë të drejtësisë), dhe është porta e ngushtë; dera e gjerë i referohet edhe kreut të një brezi burri, por shërbëtorëve të mishit të mëkatit.

Për të kuptuar figurën e dy porteve, është thelbësore për të kuptuar se në Krishtin, Perëndia vendos drejtësinë e tij, në mënyrë që nga mosbindja e Adamit të parë dënimi me vdekje u imponuar dhe të gjithë kanë vdekur, dhe bindja e Adamit të fundit, Prandaj ringjallja erdhi, të gjithë ata që besojnë ngjallen (2 Kor. 15: 21-22).

Sepse nëse drejtësia është bindja e Krishtit dhe padrejtësi në mosbindjes së Adamit, drejtësia e Perëndisë është një akt i zëvendësimit: bindja në vend të mosbindjes.

Tani ata që lindin nga mosbindja janë bij të zemërimit, të humbjes; edhe fëmijët e bindjes janë bij të Perëndisë.

një lidhje midis Jezusit dhe Adamit është e qartë në Romakëve 5, vargjet 14-19: “Por vdekja mbretëroi nga Adami deri te Moisiu edhe mbi ata që nuk kishin mëkatuar ngjashme nga ajo e shkeljen e Adamit, që është shifrën e atij që do të vinte. Por nuk është dhurata e lirë si vepër penale. Sepse në qoftë se me anë të shkeljes së një njeriu të vetëm vdiqën shumë, shumë më tepër hiri i Perëndisë dhe dhurata me anë të hirit, që ndodhet pranë një njeriu, Jezu Krishtit, i teproi për shumë të tjerë. Dhe dhurata nuk ishte si fyerja për shkak të atij që mëkatoi. sepse gjykimi nga një vepër, në fakt, për dënim, por hiri nga shumë shkelje shfajësimin. Sepse në qoftë se prej shkeljes së këtij njerit vetëm vdekja mbretëroi për shkak të atij njerit, akoma më shumë ata që marrin bollëkun e hirit dhe të dhuratës se drejtësisë do të mbretërojnë në jetë me një, Jezu Krishtit. Prandaj, ashtu si për një shkelje të vetme dënimi u shtri mbi të gjithë njerëzit dënimin, ashtu edhe me një akt të vetëm drejtësie, hiri u shtri mbi gjithë njerëzit për shfajësimin e jetës.”Sepse, ashtu si nga mosbindja e një njeriu të shumtët u bënë mëkatarë, ashtu edhe nga bindja e një shumë do të bëhen të drejtë.”

Kur i respektojmë njerëzit: Adami dhe Krishti, respektivisht, kemi figurën dhe imazhin e saktë.

Ndërsa kjo solli vdekjen, kjo është jeta. Ndërsa Adami është njeriu i parë, Jezusi është Adami i fundit.

Ndërsa Adam, i cili ishte i gjallë, solli dënimin me vdekje, Jezusi vdiq dhe solli një shpëtim (1 Kor 15:45 -47).

Fati (ajo është e lidhur me rrugën dhe jo me burrat)

Nëpërmjet shifrave të dy shtigjeve shihet se shtigjet janë lidhur përgjithmonë në një vend, një destinacion.

Përmes figurës së dy portave, burrat janë të lidhura me një kusht që lind nga lindja e tyre: mishore ose shpirtërore.

Zoti nuk do të ndryshojë fatin e rrugëve (shpëtimi dhe dënimi) as me kusht që rezulton e lindjes (mëkatit dhe të drejtësisë), dmth, nuk ka vend të humbjes dhe vend ku të pushojnë dhe të humbur dhe ruajtur.

Por, meqë gjendja e lindjes mund të ndryshohet, Perëndia lutet nëpërmjet ambasadorëve të tij që njerëzit të hyjnë nëpër derë të ngushtë.

“Përpiguni të hyni nëpër portë të ngushtë, sepse unë po ju them se shumë do të kërkojnë të hyjnë dhe nuk do të” (Lluka 13:24);

“Pra, ne jemi ambasadorë nga Krishti, sikur Perëndia po lutej me ne”. “Prandaj ju këshillojmë të pajtoheni me Perëndinë me Krishtin” (2 Korintasve 5:20).

Mesazhi i ambasadorëve të Krishtit është një pajtim (2 Korintasve 5:18).

Në pajtim ka mundësi, jo paralajmërim.

Në Perëndinë ka liri, sepse liria lidhet me Shpirtin e Perëndisë.

Në qoftë se ka liri nga Fryma që jep jetë, është e sigurt se asgjë nuk është paracaktuar për të ardhmen e njerëzve, duke demonstruar sovranitetin dhe drejtësinë e Perëndisë, që askush nuk e shtypin “Duke i Plotfuqishëm nuk mund të arrijë, është e shkëlqyer në pushtet por askush nuk mund të shtypë gjykimin dhe madhësitinë e drejtësisë “(Jobi 37:23).

Njeriu pa Krishtin është i ndarë nga Perëndia për shkak të rrugës, dhe jo për shkak të një fati, fati, fati, parashugurimit, etj “Sepse Zoti njuh rrugën e të drejtit; por rruga e të pabesëve do të vdesin “(Psalmi 1: 6); “Dhe veshët e tu do të dëgjojnë një fjalë e asaj që është pas teje, duke thënë: Kjo është rruga, ecni në të, pa ju largoheni as djathtas as majtas” (Isaia 30:21)